

[Valdemar Sørensen.]

minister tager dette Spørgsmaal op til Overvejelse, saaledes at vi snarest muligt kan komme ind i Tilstande i det mindste af noget større Sundhed end de nuværende. Man taler saa meget om nordisk Aand, men det er ikke til at forbinde med nordisk Aand at optræde med Gæstfrihed og lade den Mand, der nyder godt af Gæstfriheden, sidde sultende i Krogen.

Det ærede Medlem Hr. Chr. Christiansen gjorde nogle Bemærkninger om Statens Husholdningsraad, som jeg meget gerne giver min Tilslutning, men jeg havde Lyst til at uddybe det ærede Medlems Bemærkninger med den Betragtning, at netop i Øjeblikket er der i høj Grad Brug for Husholdningsraadets Initiativ og Arbejde. Der kommer jo næppe en Taler op paa denne Talerstol under denne Finanslovdebat, uden at han taler om Dyrtiden. Vi ved ogsaa, hvorledes Markedet for visse Varers Vedkommende er indskrænket, og vi kender alle af Erfaring de Vanskeligheder, som Landets og navnlig Byernes Husmødre har ved at afbalancere deres Budgetter, og saafremt denne Udvikling fortsættes, er det ganske klart, at Spørgsmaalet om Erstatning for mange Forbrugsvarer, baade Fødemidler og andre Forbrugsvarer, vil melde sig. Og her er det netop Husholdningsraadets Opgave at vejlede Befolkningen ved Undersøgelser, laboratoriemæssige og andre, saaledes at der kan blive Klarhed over, hvad der betaler sig bedst, naar man skal erstatte en dyrere Vare med en billigere eller en Vare, der er Knaphed paa, med en Vare, som der er mere af. Men alt dette vil naturligvis koste Penge, og jeg mener ligesom det ærede Medlem Hr. Chr. Christiansen, at den højtærede Indenrigsminister ikke kunde gøre noget bedre end at træffe Foranstaltninger til at give Husholdningsraadets Budget en klækkelig Forhøjelse.

Nu er det vel næppe muligt, at Husholdningsraadet skulde kunne give Anvisning paa en brugelig Erstatning for Flæsk. Det vilde ellers nok tiltrænges; de 35 Grise, man for et Par Dage siden en Dag forsynede København med til en Dags Forbrug, slaar jo ikke langt til. Men jeg tror dog, at man for at afhjælpe det Misforhold, der her foreligger, maa se paa andre Ting. Jeg oplevede en Gang i Sommer, at „Sorø Amtstidende“ skrev, at nu er Landet efterhaanden lavet om til en planøkonomisk Indretning, hvor kun de, der nyder godt af Magthavernes Protektionisme, sammen med den højtærede Justitsminister og nogle

københavnske Borgmestre, der kan bevilge sig selv Dyrtidstillæg, har Raad til lidt tarvelig Luksus. Jeg gør over for dette obskure Forsøg paa at rejse Skel mellem Byerne og Landet opmærksom paa, at det, der foregaar, naar København skal forsynes med Flæsk, er en planøkonomisk Foranstaltning fra Landbrugets Side. Her virker Andelsslagterierne som en Trust, der regulerer vort Marked, og før man giver sig til at smæde Byerne og Demokratiet Ledere i Anledning af Planøkonomi, forekommer det mig, at Landbruget, den kooperative Planøkonomis Bærer her i Landet, først og fremmest skulde se paa et Forhold som det, der foreligger med Københavns Forsyning med Flæsk. (Prieme: Billiger Regeringen det da ikke?). Jeg gør opmærksom paa, at den Maade, hvorpaa man manipulerer dette Marked, har sin Støtte i en Lovgivning, som man fra Landbrugets Side er stærkt i Gang med at angribe og foreslaa ændret, nemlig Valutaloven, men jeg ser ikke, at Landbruget har foreslaaet nogen Ændring i de Bestemmelser, der lukker Grænserne for Tilførsel af Fødemidler udefra. Med andre Ord, Landbruget er beskyttet af Valutaloven mod Konkurrence udefra, mod Tilførsel fra andre Lande af Næringsmidler og maaske billigere Næringsmidler, end vi kan købe dem her.

Det forekommer mig derfor at være en samfundsmæssigt berettiget Betragtning, at til Gengæld har Landbruget en ufravigelig Pligt til, naar det kan, at forsyne Byernes Marked og gøre det paa en Maade, saa vi ikke er udsat for de Svingninger, der nu finder Sted baade med Hensyn til Kvantitet og med Hensyn til Pris. Og Landbruget skal saamænd ikke gøre det alene for Byernes Skyld, men for en købmandsmæssig Betragtning siger det sig selv, at vil man endelig ødelægge et Marked, skal man blot forsyne det paa den Maade, hvorpaa Slagterierne forsyner København med Flæsk; saa mister Forbrugskredsene efterhaanden Interessen for den Vare, der er Tale om. Der er efter min Anskuelse ikke noget bedre end en regelmæssig Forsyning i Forhold til Forbruget. Det skaber baade en sund Købeevne og en sund og stabil Efterspørgsel, og det skaber en sund Pris. Nu er det muligt, det skal jeg ikke fragaa, at man ved en saadan Forsyning af det københavnske Flæskemarked ikke altid vilde opnaa den Pris, man faar ved Eksporten. Man taler fra Landbrugets Side saa meget om, at man faar Verdensprisen, og den maa vi ogsaa betale herhjemme, men jeg maa dog maaske med Hensyn til denne Vare gøre op-